

KLIKSPAAN

M.J. Arlidge bij Boekeryj:

Met Helen Grace:

Iene miene mutte
Piep zei de muis
Pluk een roos
Klikspaan
Naar bed, naar bed
Wie niet weg is
Klein klein kleutertje
In de maneschijn
Nog lange niet
Niemand zeggen
Twee kleine visjes

Met Adam Brandt:

Kom je spelen?

M.J. Arlidge

KLIK SPAAN

Wie zal de volgende zijn?

Eerste druk 2016
Vijfentwintigste druk 2022

ISBN 978-90-225-8081-3
ISBN 978-90-225-9567-1
ISBN 978-94-023-0788-7 (e-book)
ISBN 978-90-528-6110-4 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Liar Liar*
Vertaling: Harmien Robroch
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2015 M.J. Arlidge
© 2016 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Luke klom door het open raam op de smalle richel. Hij greep de kunststof goot boven zijn hoofd vast en hees zich overeind. De goot kraakte vervaarlijk en dreigde elk moment af te breken, maar loslaten was geen optie. Hij was duizelig, buiten adem en heel, heel bang.

Een vlaag ijskoude wind raasde over hem heen en deed zijn dunne katoenen pyjama wapperen als een manische vlieger. Hij had al bijna geen gevoel meer in zijn voeten – de kou van de ruwe stenen trok door zijn lichaam – en de zestienjarige wist dat hij snel moest handelen als hij zijn leven wilde redden.

Centimeter voor centimeter schuifelde hij verder en hij tuurde over de rand. De auto's en de mensen onder hem leken zo klein – de harde weg leek zo ver weg. Hij had altijd wat hoogtevrees gehad en nu hij vanaf de bovenste verdieping omlaagkeek, was zijn eerste reactie om terug te deinzen. Zich om te draaien en weer naar binnen te gaan. Resoluut bleef hij staan. Hij kon niet geloven wat hij van plan was, maar hij had geen andere keus en dus maakte hij zijn handen los, plaatste zijn tenen over de rand en maakte zich klaar om te springen. In gedachten telde hij af. Drie, twee, een...

Opeens durfde hij niet meer en hij zwaaide naar achteren. Zijn rug klapte tegen het metalen kozijn, hij leunde ertegenaan en

kneep zijn ogen dicht om de blinde paniek tegen te houden. Springen zou zijn dood betekenen. Er was toch wel een andere manier? Er was toch wel iets wat hij kon doen? Luke draaide zich half om en keek nogmaals vol afschuw naar binnen.

Zijn zolderkamer stond in lichterlaaie. Het was allemaal zo snel gegaan dat hij de volgorde van het gebeurde niet meer helemaal op een rijtje had. Hij was gewoon naar bed gegaan en was kort daarna wakker geschrokken van het lawaai van rookmelders. Slaperig en verward was hij zijn bed uit gestommeld en had met zijn armen gezwaaid in een vergeefse poging om de dikke rook die in de kamer hing weg te wapperen. Hij was naar de deur gerend, maar nog voor hij die had bereikt, had hij gezien dat het te laat was. De smalle trap naar zijn slaapkamer werd verwoest door het vuur. Enorme vlammen dansten in de deuropening.

De rillende tiener keek hoe zijn hele leven in rook opging. Zijn schoolboeken, zijn voetbaltenue, zijn tekeningen, zijn dierbare Southampton FC-posters, allemaal verteerd door de vlammen. Met elke seconde die voorbijging, steeg de temperatuur verder en de hete rook en gassen verzamelden zich in een dreigende wolk tegen het plafond.

Met een klap deed Luke het raam dicht en even daalde de temperatuur weer. Maar hij wist dat het maar kort zou zijn. Als de temperatuur binnen verder bleef stijgen, zouden de ramen naar buiten worden geblazen en zouden ze hem in hun pad meenemen. Hij had geen keus. Hij móést dapper zijn, dus draaide hij zich weer om, deed een stap naar voren, riep om zijn moeder en sprong van de rand.

2

Het was bijna middernacht en de begraafplaats lag er verlaten bij, op een eenzame persoon na die tussen de grafstenen door zigzagde. Eenvoudige kruisen wisselden sierlijke graftombes af waarvan er veel waren afgewerkt met standbeelden en graveerwerk. De verweerde cherubijnen en engelen zagen er in het maanlicht doods en sinister uit. Helen Grace trok haar sjaal strak om zich heen en liep er snel langs. De sjaal was een kerstcadeautje van collega Charlie Brooks geweest en op een avond als deze was ze er maar wat blij mee. De begraafplaats boven op de heuvel was in duisternis gehuld en het begon steeds kouder te worden.

De vorst breidde zich langzaam uit en Helens voeten knerpten zachtjes in het gras toen ze het pad verliet en naar links dook, naar het uiterste puntje van de begraafplaats. Het duurde niet lang of ze stond voor een eenvoudige grafsteen zonder naam of data en met alleen de eenvoudige boodschap: ALTIJD IN MIJN GEDACHTEN. De rest van de steen was leeg, geen aanwijzingen over de identiteit van de overledene, de leeftijd of zelfs de sekse. Zo had Helen het gewild – zo moest het zijn – omdat dit de laatste rustplaats van haar zus Marianne was.

Vaak werd het lichaam van criminelen niet opgeëist na hun dood. Of ze werden snel gecremeerd waarna de as in de wind werd

uitgestrooid in een poging het feit van hun bestaan uit te wissen. Of ze werden begraven op een anonieme gevangenisbegraafplaats voor ongewensten, maar dat zou Helen nooit hebben geaccepteerd voor haar zus. Ze voelde zich verantwoordelijk voor Mariannes dood en was vast van plan haar nooit in de steek te laten.

Terwijl ze naar het eenvoudige graf keek, voelde Helen haar schuldgevoel de kop op steken. De anonieme aard van Mariannes grafschrift raakte haar telkens weer. Ze stelde zich voor dat haar zus beschuldigend naar haar wees en haar berispte omdat Helen zich schaamde voor haar eigen vlees en bloed. Dat was niet waar – ondanks alles hield ze nog steeds van Marianne – maar de misdaden van haar zus waren zo berucht dat ze wel zonder enige ceremonie begraven had moeten worden om de sensatiebeluste ogen van de pers en de terechte woede van de familieleden van de slachtoffers te vermijden. Veiligheid lag in anonimiteit – er was niet te voorspellen wat sommige mensen zouden doen als ze erachter kwamen waar deze meervoudige moordenaress te ruste lag.

Helen was de enige die bij de teraardebestelling aanwezig was geweest en was de enige die om haar rouwde. Mariannes zoon werd nog altijd vermist en omdat niemand van het bestaan van het graf wist, was het aan Helen om zo goed mogelijk tegen het onkruid te vechten en de nagedachtenis van haar zus eer te bewijzen. Ze kwam hier een of twee keer per week – als haar diensten en hectische werk het toestonden – maar altijd midden in de nacht zodat ze onmogelijk gevolgd of verrast kon worden. Dit was een persoonlijke en pijnlijke plicht en Helen had geen behoefte aan pottenkijkers.

Ze verving de bloemen in de vaas, leunde naar voren en kuste Mariannes grafsteen. Toen ze haar rug rechtte, sprak ze wat lieve woorden, draaide zich om en liep gehaast weg. Ondanks de ijskoude wind was ze gekomen – het was iets wat ze nooit vermeed –

maar als ze hier nog langer bleef, bevroor ze. Ze had een hekel aan ziek zijn – daar was in haar leven ook nooit tijd voor, leek het – en de gedachte om lekker thuis te zijn, was opeens heel aantrekkelijk. Snel liep ze over het pad, sprong over het ijzeren hek dat op slot zat en liep terug naar de parkeerplaats die er troosteloos en verlaten bij lag, op haar Kawasaki na.

Toen ze bij haar motor was, nam Helen het uitzicht even in zich op. Vanaf Abbey Hill kon je heel Southampton zien en het uitzicht gaf haar altijd een goed gevoel, vooral 's avonds als de lichtjes van de stad fonkelden en glansden vol belofte en intrige.

Maar vanavond niet. Toen Helen naar de stad keek die al zo lang haar thuis was, hapte ze naar adem. Van deze hoogte kon ze zien dat de stad in de greep werd gehouden door niet een, niet twee, maar drie grote branden; intens oranje vlammen reikten naar de hemel.

Southampton stond in lichterlaaie.

3

Thomas Simms sloeg op zijn claxon en vloekte heftig. Het was al laat en door een vrachtwagen die zijn vracht was verloren was het ook nog eens vreselijk druk op de wegen rond het vliegveld. Toen hij die opstopping éindelijk voorbij was, had het een kort ritje naar huis in Millbrook moeten zijn, maar was hij in een volgende file terechtgekomen. Het was nu al over twaalven – waar kwam dat verkeer allemaal vandáán, verdomme?

Hij draaide langs wat plaatselijke radiozenders op zoek naar verkeersinformatie, maar vond alleen belprogramma's; ongeduldig zette hij de radio uit. Wat kon hij doen? Even verderop was een afslag die een kortere weg betekende, maar dan moest hij door het industrieterrein van Empress Road en daar had hij geen zin in met alle prostituees die daar op dit tijdstip rondliepen. Als hij die half-naakt en rillend zag staan, werd hij somber en hij voelde zich nooit echt op zijn gemak voor de trage stoplichten waar hij werd aangestaard door pooiers en hoertjes. Als hij de keus had, bleef hij liever op de hoofdweg, maar het geluid van naderende sirenes gaf de doorslag. Een brandweerwagen en een ambulance probeerden zich een weg tussen het verkeer door te banen. Als ze zijn kant op reden kon dat alleen maar problemen verderop betekenen.

Thomas schakelde terug naar de eerste versnelling, schoot de

stoep op en reed twintig meter verder, waarna hij scherp linksaf een eenrichtingsverkeersweg insloeg. Hij voelde zich opeens bevrijd en reed te snel, raasde het verkeersbord met vijftig kilometer per uur voorbij alsof het niet bestond. Toen hij beseftte waar hij mee bezig was, liet hij zich terugzakken naar een verstandiger snelheid. Met een beetje geluk was hij over vijf minuten thuis; dan zou hij zijn vrouw en kinderen een nachtzoen geven en zich in bed laten vallen. Het was niet slim om zich nu aan de kant te laten zetten door de politie terwijl het einde bijna in zicht was.

Hij werkte zestien uur per dag in zijn importbedrijf bij het vliegveld en miste zijn gezin, maar hij was ook niet dom. Hoewel hij geneigd was om op Empress Road door rood te rijden om aan de ongewenste aandacht van de broodmagere junkie in hotpants te ontkomen, wachtte hij geduldig tot het groen werd. Om zich af te leiden van de onaangename show dacht hij aan het warme kingsize bed dat thuis op hem wachtte.

Hij reed door het centrum, nam West Quay Road, waarna het laatste stukje eindelijk in zicht kwam. Millbrook was geen chique buurt, maar er stonden degelijke huizen, de burens waren netjes en boven alles was het er rustig. Normaal gesproken, in elk geval. Vanavond leek het erg druk en de meeste mensen liepen in de richting van Hillside Crescent, de straat waar hij woonde.

Thomas mompelde zachtjes: 'Laat er alsjeblieft niet een of ander feest zijn.' Een paar van de duurdere huizen was pas gekraakt met als gevolg dat de overige bewoners regelmatig wakker werden gehouden. Toch was het de laatste tijd weer rustig geweest. En trouwens, de mensen die nu haastig in de richting van Hillside Crescent liepen, kwamen niet terug van een rave, het waren doodgewone vaders en moeders die hij wel eens tegenkwam als hij 's morgens hardliep.

Hij schrok van de blik op hun gezicht en toen hij de straat in

reed, beseftte hij waarom ze zo bezorgd keken. Er steeg een enorme rookwolk in de nachtlucht op die werd opgelicht door de sombere straatlantaarns. Iemands huis stond in brand.

Geen wonder dat iedereen bezorgd was. Het waren hier allemaal opgeknapte victoriaanse huizen – kale houten vloerdelen en trappen. Als het vuur van het ene huis naar het volgende oversprong, was niet te voorspellen waar het zou eindigen. Angst bekreep hem toen hij snel door de straat reed en boos toeterde om de ramptoe-risten opzij te jagen. Stel dat het bij hém in de buurt was. Onmiddellijk onderdrukte hij die angst en hield zich voor dat hij niet zo belachelijk moest doen. Karen zou hem heus wel gebeld hebben als ze zich ergens zorgen om maakte.

De weg werd nu geblokkeerd door slenterende voetgangers en dus parkeerde Thomas de auto en stapte uit. Hij sloot het portier en begon door de straat te joggen. De brand was wél bij hem in de buurt – dat moest wel gezien de richting van de rook en de groep mensen aan de andere kant van de straat. Hij ging nog harder lopen, trok een regelrechte sprint en duwde geschrokken toekijkers opzij.

Hij baande zich een weg door de massa en kwam bij zijn oprit uit. Wat hij daar zag, deed zijn adem stokken en hij bleef doodstil staan. Zijn hele huis stond in lichterlaaie, uit alle ramen kwamen enorme vlammen. Het was geen brand, het was een vuurzee.

Onwillekeurig liep hij verder en hij merkte dat zijn buurvrouw een van zijn armen vastpakte en hem voorzichtig naar het huis leidde. De blik op haar gezicht was gruwelijk – een akelige mengeling van afschuw en medelijden – en het raakte hem tot op het bot. Waarom keek ze zo naar hem?

Toen zag Thomas hem liggen. Zijn zoon – zijn dierbare Luke – in het gras in de voortuin. Afgeschermd door een moerbeiboom lag hij met zijn hoofd op de schoot van een andere buurvrouw die

indringend tegen hem praatte. Het zou een ontroerend tafereel zijn, ware het niet dat Lukes benen in een vreemde hoek lagen en zijn gezicht en handen onder het bloed zaten.

‘De ambulance komt eraan. Het komt wel goed met hem.’

Thomas wist niet of de buurvrouw loog of niet, maar hij wilde haar geloven. Het maakte hem niet uit wat voor verwondingen zijn zoon had, zolang hij leefde.

‘Het is goed, knul, papa is er,’ zei hij, terwijl hij op zijn knieën naast zijn zoon ging zitten.

De grond rond Luke lag bezaaid met bladeren en takken van de moerbeiboom en onmiddellijk beseftte Thomas dat zijn zoon was gesprongen. Hij moest uit het huis zijn gesprongen en in de boom zijn geland. Waarschijnlijk had de boom zijn val gebroken, misschien wel zijn leven gered, maar waarom was hij überhaupt gesprongen? Waarom was hij niet gewoon de voordeur uit gerend?

‘Waar is mama? Waar is Alice? Luke, waar zijn ze, knul?’

Even zei Luke niets en de pijn in zijn lichaam leek hem zijn stem te benemen.

‘Heeft iemand ze gezien?’ riep Thomas, en zijn stem klonk hoog en schel van paniek. ‘Waar zijn ze, verdomme?’

Hij keek weer naar zijn zoon die zijn best deed om zich ondanks zijn verwondingen op te richten.

‘Wat is er, Luke?’

Thomas kroop dichterbij en legde zijn oor tegen zijn zoons mond.

Luke haalde moeizaam adem en wist uiteindelijk door op elkaar geklemde tanden te fluisteren: ‘Ze zijn nog binnen.’

4

Helen toonde haar penning, dook onder de politieafzetting door en liep snel naar het centrum van de chaos. Drie tankautospuiten stonden bij Travell's Timber Yard geparkeerd en meer dan tien brandweerlieden vochten tegen een vuurzee van ongekende proporties. Zelfs op veilige afstand kon Helen de intense hitte voelen – hij kroop over haar heen, kleefde aan haar haar en ogen, in haar keel en leek te zwelgen in zijn macht en begeerte naar verwoesting.

Travell's Timber Yard was een van de grootste houthandels in Southampton, een bloeiend familiebedrijf, populair bij kleinhandelaars en aannemers in heel Hampshire. Maar weinig of niets van deze succesvolle onderneming zou de nacht overleven. Deze outlet in het centrum was bescheiden begonnen en door de jaren heen uitgegroeid tot een gigantisch pakhuis waar allerlei soorten en afmetingen hout lagen. Helen keek hoe de vlammen tekeergingen in dit grote, donkere gebouw; het metalen frame krijste in de hitte, de ramen spatten uiteen en het vuur regende als confetti van het uit elkaar vallende dak.

‘Wie ben jij verdomme? Je mag hier niet zijn.’

Helen draaide zich om en zag een brandweerman van het korps van Hampshire op haar af komen. Zijn gezicht zat onder het vuil en het zweet.

‘Inspecteur Helen Grace, team Zware Misdrijven, en toevallig mag ik...’

‘Al ben je Sherlock Holmes, het interesseert me niet. Het dak kan elk moment instorten en ik wil niet dat er iemand in de buurt staat als het zover is.’

Helen wierp een blik op het dak in kwestie. Het begon door te zakken, terwijl het vuur erdoorheen vrat, op zoek naar nieuwe brandstof en zuurstof. Intuïtief deed ze een stap naar achteren.

‘Loop maar door. Je hebt hier niets te zoeken.’

‘Wie heeft hier de leiding?’

‘Brandmeester Carter, maar hij heeft het op dit moment een beetje druk...’

‘Wie is de brandonderzoeker van dienst?’

‘Geen idee.’

Hij liep terug naar de tankautosputten – twee reden er weg.

‘Jullie gáán?’ vroeg Helen ongelovig.

‘Niets meer te doen, we laten het gecontroleerd uitbranden, dus worden we ergens anders naartoe gestuurd.’

‘Waar hebben we mee te maken? Is er een kans dat dit een ongeluk is? Kortsluiting? Een sigarettenpeuk?’

De uitgeputte brandweerman wierp haar een vernietigende blik toe. ‘Drie grote branden op één avond. Die allemaal binnen een uur van elkaar zijn begonnen. Dit was geen ongeluk.’ Hij keek haar strak aan. ‘Iemand denkt dat-ie lollig is.’

De voorste tankautosput remde naast hen af zodat de brandweerman op de passagiersstoel kon klimmen. Hij keek niet achterom; Helen was al niet meer dan een herinnering en hij was diep in gesprek met zijn team over de moeilijkheden die voor hen lagen.

Helen volgde de blauwe zwaailichten tot in de verte en keek toen weer naar de enorme brand achter zich.

Enkele seconden later stortte het dak in waardoor een enorme hete wolk rook en as haar kant op werd geblazen.

5

Thomas hield zijn hand voor zijn gezicht en stormde door de voordeur zijn huis binnen. Onmiddellijk werden zijn mond en longen gevuld met dikke rook vol roetdeeltjes en hij begon te hoesten. Hij zag geen hand voor ogen – de rook die tegen het plafond in de hal hing vormde een ondoordringbare wolk. Na een paar stappen had hij al het gevoel dat hij het aflegde tegen de smerige lucht waarin de koolmonoxide de vervliegende zuurstof verdreef.

Happend naar adem viel hij op de grond. Het tapijt was al verbrand en ook al deed het gruwelijke pijn aan zijn huid, de lucht hier beneden was rookvrij en ademen ging iets gemakkelijker. Thomas kroop verder in de richting van de trap. De slaapkamer die hij met Karen deelde was op de eerste verdieping, de slaapkamer van Alice lag direct daarnaast. Op de een of andere manier moest hij boven zien te komen. Karen was vanavond thuis geweest met de kinderen en ze zou nooit weggaan zonder Luke. Ze móésten nog ergens in huis zijn.

Blaren vormden zich op zijn handen en zijn kleren begonnen te smeulen en te rafelen, maar hij ging door. Uiteindelijk botste hij tegen iets hards aan en hij beseftte dat hij onderaan de trap was – althans, wat daarvan over was. De basis stond er nog, maar de trap zag er totaal anders uit – in plaats van saai geboend bruin,

waren de treden nu feloranje en het brandende hout knetterde en kraakte.

‘Karen?’ Zijn stem was hees en zwak. Ondanks de verzengende hitte die zijn mond en keel verbrandden, riep hij nog wat harder. ‘Karen? Alice? Waar zijn jullie?’

Niets.

‘Alsjeblieft, lieverd. Zeg iets. Papa is er...’

Hij stopte opeens en een intense, gruwelijke vrees verlamde hem. Hij hoestte weer, heftiger nu. Er was geen tijd, hij moest iets doen. Met al zijn moed nam hij de eerste tree. Zijn voet zakte er dwars doorheen alsof de tree van stof was gemaakt en Thomas wankelde even. Snel rechtte hij zijn rug en probeerde de volgende, maar ook deze zakte in. Lieve god, wat gebeurde er? Was dit echt?

Snel zette hij zijn voet op de derde, vierde, vijfde tree, maar kon geen grip krijgen.

‘Karen?’

Zijn stem was slap, alle hoop verloren. Overweldigd en uitgeput liet hij zijn hoofd hangen; hij begon duizelig te worden door het zuurstofgebrek. Terwijl hij daar zo stond, drong er een nieuwe lucht tot zijn neus door. Het rook naar verbrand leer en toen Thomas omlaagkeek, zag hij tot zijn verbijstering dat zijn schoenen in brand stonden. Zijn broek ook. En zijn jas. Hij was een wandelende vlam.

Hij draaide zich om en liep struikelend terug naar de voordeur. Hij zou het zichzelf nooit vergeven dat hij zijn vrouw en kleine meid in de steek liet, maar als hij hier nog langer bleef zou hij doodgaan. Hij moest naar buiten omwille van Luke, niet omwille van zichzelf.

Hij draaide zich om, strompelde naar buiten en zakte op het zachte gras in elkaar. Voordat hij besepte wat er gebeurde, werd hij door tientallen handen over het gras gerold om de vlammen te

doven. Terwijl hij daar lag, zag hij brandweerwagens en ambulances arriveren. De brandweerlieden renden langs hem heen en even later werd hij overeind geholpen door een ambulancemedewerkster.

‘Mijn zoon,’ fluisterde Thomas. ‘Help mijn zoon.’

De ambulancemedewerkster zei iets, maar Thomas kon haar niet verstaan. De hele wereld klonk merkwaardig gedempt, maar of dat door verwondingen of door de shock kwam, wist hij niet. De ambulancemedewerkster scheen met een lampje in zijn ogen en daarna in zijn keel om de schade te beoordelen. Het interesseerde Thomas niet hoe het met hem ging; als Luke er niet was geweest had hij zich liever overgegeven aan de dood dan dat hij onder ogen moest zien dat hij zijn meisjes kwijt was. Hoewel hij zijn eigen leven achteloos wegwuifde, werd hij toch verrast door wat hij zag toen de ambulancemedewerkster zijn arm optilde om zijn polsslag te controleren. Zijn jas was compleet weggebrand, zijn horloge was verdwenen en toen de ambulancemedewerkster haar hand op zijn verschroeide pols legde, viel de smeltende huid eraf.

6

De bijl kwam met een klap tegen de ruit en glassplinters werden het huis in geslagen. Omdat de trap vrijwel verwoest was, hadden brandweerman James Ward en zijn partner Danny Brand ervoor gekozen om het huis binnen te gaan via een van de slaapkamer-ramen op de eerste verdieping, terwijl hun collega's liters water door het andere pompten. De timing was cruciaal; de brand kon elk moment overslaan en dan was het huis niet meer veilig te betreden.

James veegde het glas opzij en stapte het huis binnen. Onmiddellijk begonnen de verkoolde vloerdelen onder zijn voeten te kreunen en dreigden ze in te storten. Hij aarzelde, hield zich even aan het kozijn vast, waarna hij een andere route koos. Deze keer kreunde het hout iets minder vervaarlijk en dus liep hij snel maar behoedzaam verder. Danny wachtte even voordat hij hem achterna kwam. Dat was protocol – je kon beter één brandweerman kwijtraken dan twee, mocht de vloer instorten.

De hitte was verzengend en teisterde zijn beschermende kleding. James voelde straaltjes zweet langs zijn lichaam stromen. Hij voelde zich niet op zijn gemak en was gespannen, maar bleef rustig. Hij had een klus te klaren. Het was zeer onwaarschijnlijk dat iemand het had overleefd, maar ze moesten kijken. Logischerwijs

moesten ze op deze verdieping zijn, aangezien hier de slaapkamers waren. James tuurde door de ouderslaapkamer, maar er was geen spoor van de vrouw of het meisje te bekennen en dus liep hij verder. Bij de volgende stap zakte zijn voet door de vloer. Intuïtief stak hij zijn hand uit en hees zich aan een contactdoos uit het grote gat voor zich omhoog. Hij kon de begane grond zien, de roken-de bende van verbrande meubels en instortende muren. James haalde adem, sprong over het gat en landde op de drempel bij de overloop. Even wankelde hij vervaarlijk voordat hij zijn evenwicht hervond en verder liep.

Hij stond bij een kamer die zo te zien van een kind was. De letters op de deur – A L I C E – zaten er nog steeds, merkwaardig on-aangetast door de brand die de rest van het huis verwoestte. James duwde de deur voorzichtig open om de kamer goed te kunnen zien. Een eenpersoonsbed, wat meubeltjes, een teddybeer op de grond – maar geen Karen of Alice Simms. Zijn eerste reactie was om de kamer beter te onderzoeken, maar iets deed hem aarzelen. Hij hoorde iets, een aanhoudend geluid dat zijn aandacht wegtrok bij de slaapkamer en in de richting van de badkamer ernaast leidde. Hij kon het niet goed horen, maar het leek een sisgeluid. Niet het gesis van een brandende radiator of smeulend vuur. Dit was anders.

Stapje voor stapje liep hij in de richting van het geluid. Danny bleef weer even achter, zich bewust van het gevaar, en dus gebaar-de James dat hij van plan was de badkamer te controleren. Danny tikte tegen zijn pols, het gebaar om aan te geven dat ze nog een minuut of twee hadden voordat ze zich moesten terugtrekken. Met elke seconde dat ze hier waren, viel het huis verder uiteen. James knikte; hij wist dat de klok tikte.

Toen hij de deuropening was gepasseerd – meer op de tast dan door te kijken – zag hij verrast dat de douche aanstond. Geen won-

der dat hier zoveel rook hing; de waterdamp werd verteerd door de vlammen. Snel liet hij zich op zijn knieën zakken en kroop hij verder.

En daar lagen ze: Karen Simms en haar zesjarige dochtertje, op de vloer van de douchecabine. De glazen deur was dichtgetrokken om het vuur weg te houden en het water stroomde omlaag om te voorkomen dat ze levend zouden verbranden.

James had niet veel hoop, waarschijnlijk waren ze enige tijd geleden al overleden aan rookinhalatie. Allebei lagen ze voorover in de douche en dat was geen goed teken.

Hij stak zijn hand uit, vond het handvat van de douchedeur en trok hem open. Er stroomde wat water naar buiten dat een sissende, kokende stoom creëerde. Hij kroop verder naar de lichamen en was verrast om te zien dat het leek of ze allebei hun mond over het afvoerputje hadden gelegd. Opeens snapte hij het: ze hadden geprobeerd zuurstof uit de afvoer op te zuigen.

Hij trok Karen naar zich toe en keek in haar ogen. Ze was bewusteloos, maar waar leven was, was hoop. James wenkte Danny en gaf het forse gewicht van de comateuze vrouw aan hem over. Terwijl hij dat deed, bewoog het meisje. Het was minimaal, maar genoeg om een adrenalinestoot door James' lijf te jagen. Misschien bestond er écht een kans dat ze het allebei zouden overleven.

James nam het meisje in zijn armen en liep achter zijn collega aan. Het spande erom. Het gebouw stond op instorten en het extra gewicht dat ze meedroegen, tastte hun kans om levend buiten te komen behoorlijk aan, maar ze moesten het proberen.

Het was nu of nooit.

7

‘**H**oe is het met ’r?’

Charlie draaide zich om en zag het silhouet van Steve in de deuropening. Jessica – Charlie noemde haar nog altijd haar ‘baby’ ook al was ze inmiddels zestien maanden – was flink verkouden. De vele doses paracetamol en neusspray hadden niet echt geholpen – Jessica was nog steeds ongelukkig en had nog steeds een verstopte neus. Zoals de meeste kleine kinderen liet ze haar ouders goed merken dat ze het moeilijk had en hield ze haar moeder tot in de kleine uurtjes wakker.

Charlie legde haar vinger tegen haar lippen en gebaarde dat Steve moest blijven staan. Twee uur lang wiegen en geruststellen had éindelijk zijn vruchten afgeworpen en Jessica sliep. Charlie wilde weglopen maar keek nog even achterom naar haar dochter. Er was geen mooier plaatje dan dat van haar dochttertje dat tevreden in haar ledikantje lag te slapen, met aan de ene kant haar knuffels en aan de andere kant haar oude babydekentje. Het was altijd ontroerend om haar zo te zien en ze kon uren naar haar staren, maar gezond verstand overwon het. Charlie wist dat ze beter kon gaan nu het stil was en dus stapte ze over de krakende vloerdelen heen en liep op haar tenen de kamer uit. Zachtjes deed ze de deur achter zich dicht.

‘Wil je een glaasje water?’

Steve stond halverwege de trap op weg naar de keuken.

‘Ik heb liever iets warm,’ antwoordde Charlie, terwijl ze achter hem aan liep. Ze was klaarwakker en moest eerst een beetje tot rust komen voordat ze naar bed ging. Het was verbazingwekkend hoe inspannend het kon zijn om een peuter ervan te overtuigen dat het beter voor haar was om te gaan slapen.

Terwijl de waterkoker zijn werk deed, zette Charlie de tv aan. Onmiddellijk kwam de nieuwszender tot leven – Steve had zeker als laatste gekeken, want zelf was ze meer een Sky Atlantic-meisje. Ze wilde net verder zappen naar iets met wat minder realiteit toen haar vinger boven de knop bleef hangen. De beelden op tv verrasten en schokten haar. Het waren livebeelden van het Antiques Emporium, een tweedehands snuisterijenwinkel aan Grosvenor Road. Charlie kende de winkel goed – ze had er wel eens wat gekocht; maar nu sloegen de vlammen eruit en leken de brandweerlieden weinig vat op de brand te krijgen. Rechts op het scherm waren kleinere beelden van twee andere incidenten: een brand van ongeveer dezelfde omvang als het imperium en een hevige woningbrand. Alle drie in Southampton.

Charlie schrok op van het luide, schelle geluid van haar mobiel. Ze wierp een snelle blik op Steve die inmiddels naast haar stond en nam de telefoon op.

‘Hoi, Charlie. Met rechercheur Lucas.’

‘Hoi, Sarah.’

‘Sorry dat ik je midden in de nacht bel, maar je bent nodig. Inspecteur Grace heeft iedereen opgeroepen. Er woeden drie grote branden in het centrum...’

‘Ik zat er net naar te kijken.’

‘Over een half uur, goed?’

Even later stond Charlie weer in Jessica’s kamer. Netjes gekleed